

25ste zondag door jaar A

Mt. 20, 1-16a

Hoe vaak, beste mensen, is ons rechtvaardigheidsgevoel in strijd met de werkelijkheid? Kijk naar de miljardennota die de regering deze week heeft gepresenteerd. Na vele jaren van bezuinigen, en vooral beknotten op voorzieningen die voor de gewone man en vrouw het meest vitaal zijn, zoals zorg, onderwijs en veiligheid op straat, vliegen de miljarden ons nu om de oren. Er is blijkbaar een pandemie voor nodig om politici tot andere inzichten te laten komen. Waarom nu pas?

Wij kunnen deze vraag hier niet beantwoorden, al is het maar omdat ook onder ons waarschijnlijk meningsverschillen bestaan over hoe dat antwoord zou moeten luiden. Dat zien we immers om de zoveel jaar bij verkiezingen. Wat we wel kunnen doen is ons bij onze keuzes laten adviseren door bijvoorbeeld de profeet Jesaja, die ons oproept om de Heer te zoeken, en dat betekent bij hem: terugkeren van eventuele verkeerde plannen; gerechtigheid blijven zoeken, ook al weten we soms niet wat in een bepaalde situatie het meest rechtvaardig is. Blijven zoeken vanuit het vertrouwen dat God met ons is, ook al kunnen wij zijn wegen niet doorgronden. Door dit te erkennen staan we in elk geval voor Hem open en mogen we er volgens Jesaja op vertrouwen dat God ons vergeeft, ook als we eens een keer een verkeerde keuze maken.

In het evangelie van vandaag wordt het Rijk der Hemelen in verband gebracht met arbeid. En hier, en dat is belangrijk, zijn het niet de arbeiders die de Heer zoeken, maar is het de Heer die arbeiders zoekt. Of liever gezegd: roept! Sommigen roept Hij al vroeg in de morgen. Dat zijn de mensen die van jongs af aan hun leven in dienst stellen van vrede en gerechtigheid, oftewel het Rijk Gods. Anderen roept Hij rond de middag. Dat zijn de mensen die pas later tijdens hun leven, vaak door schade en schande, hun leven in dienst stellen van God en hun medemensen. Weer anderen roept Hij pas tegen het einde van de dag: te elfder ure. Dat zijn de mensen die er het grootste deel van hun leven eigenlijk niets van gebakken hebben. Maar tegen het eind toch tot inzicht komen.

Dan is het op het eerste gezicht begrijpelijk dat de eersten, die altijd goed geleefd hebben, een hogere beloning verwachten dan degenen die pas op het nippertje tot inzicht zijn gekomen. Begrijpelijk, maar zo werkt God dus blijkbaar niet. Want allen krijgen dezelfde beloning zoals overeengekomen was. Hetzelfde Koninkrijk van God. Daaruit blijkt maar weer dat Gods wegen ondoorgrondelijk zijn. Maar de wegen der mensen zijn dat vaak ook. Want we kunnen ons afvragen: waarom slaagt de ene mens er wel in om altijd goed en liefdevol te leven, en waarom slaagt een ander daar niet in of pas tegen het einde van zijn leven? We kunnen het niet met zekerheid zeggen. Het kan met juiste of onjuiste keuzes te maken hebben, maar ook met karakterstructuur, die bij de ene

mens nu eenmaal makkelijker is dan bij de ander. En natuurlijk kunnen ook de omstandigheden een rol spelen.

Al met al leren deze overwegingen ons dat we niet te snel moeten oordelen, en aanvaarden dat ook voor mensen die door wat voor oorzaken dan ook niet veel maken van hun leven, toch altijd redding mogelijk is. Inderdaad, Gods wegen zijn ondoorgrondelijk, maar Hij schrijft niemand bij voorbaat af. Dat gegeven mag ons troosten en bemoedigen, ook in moeilijke en roerige tijden. Amen.

Jan van de Laar, pastor